

גל של תאונות-אוויר הציף את המדינה

גשם של תאונות

לא היה תוצאה של הונחה פושעת ושל רשלנות. אם עד כה לא אירעו תאונות אוויר בשל המקרה העיוור, הרי עתה התפך הגורל והמקרה העיוור הוא שהוריד את מכול תאונות האוויר.

כמו בשורות איוב ירדו השבוע על המדינה הידיעות על תאונות-אוויר. עוד לא הספיקו אורחי המדינה להתאושש מן ההלם של התנגשות שני המטוסים על מסלול נמל התעופה בלוד, שאירעה בשל הונחה ורשלנות של שלטונות התעופה האזרחית, ותוך שלושה ימים ניתן עליהם גשם של תאונות-אוויר נוספות.

כוח עיוור
שלוש תאונות-האוויר שאירעו הן שבוע נשארה אחת בגדר תעלומה מוחלטת — זו של העלמות מטוס זריעת העננים בצפון.

ביום השבת נעלם בצפון הארץ מטוס מדגם סטנה שיצא למשימת זריעת עננים להורדת גשם. שלושת אנשי צוותו, הטייס יעקב זיק, הנחש אבטליון אלני ומפעיל ציוד זריעת העננים, שמעון רוט-ברוד, נעלמו יחד עם המטוס.

רק תאונת המטוס ליד חברון ניתנת לחקירה מיידית ולהסקת מסקנות לגבי נורו הלי התעופה האזרחית בארץ. מטוס ה-סטנה שהתרסק היה מדגם קרדינאל, מטוס חזיש של חברת ביעק, שהוכנס לשירות רק לפני ארבעה חודשים. טייסו ישי בן-אריה, היה טייס של היל-האוויר לשעבר, בקיא ומנוסה.

ביום ראשון השבוע התרסק מטוס אחר מדגם סטנה, שהיה בדרכו מירושלים לאילת. ארבעת נוסעי המטוס, הטייס ישי בן-אריה, החרשתן רפאל כהן, מזכירתו עדנה טמיר ועובד מפעלו יורם רונן, נמצאו הרגומים בין שברי המטוס ליד חברון.

המטוס המריא כשבו שלושה נוסעים מלבד הטייס: רפאל כהן, בעל מיפעל אבי-זרי הצניורות רפאל ושיים מעובדי מפי-עלו. אחרי 20 דקות של טיסה נותק מפיקשר עם המטוס. כעבור שעה וחצי הור

נראה היה כי המול, שהאיר את פניו עד כה לתעופה האזרחית בישראל, התחפך. צירוף התאונות היה מקרי וללא כל קשר ביניהן. בניגוד לתאונה בשבוע שעבר, הוא

תאונת השבוע

בשבוע של תאונות-אוויר, אירעה גם על היבשה תאונה שרק בנס לא הסתיימה בהרג המוני. למעלה מ-50 איש, נוסעי שני אוטובוסים, נפצעו כאשר התנגשו שני האוטובוסים בכביש השרון בכפר מל"ל. שני האוטובוסים התינושו חזיתית אחרי שאחד הנהגים איבד את השליטה בהגה בגלל הכביש החלק. בתמונה למעלה נראה אחד האוטובוסים שהתרסק בהתנגשות, ובתמונה מימין נראים שני האוטובוסים שהיו מעורבים בתאונה.

היבוס והמוכירה

שנהרגו בתאונת מטוס הסטנה ליד חברון הם התעשיין רפי כהן, בעל בית-החרושת רפאל ומזכירתו עדנה טמיר. מלבדם נהרגו באותה תאונה יורם רונן, וטייס הסטנה ישי בן-אריה.

דיע ערבי, תושב הכפר טבקה שמדרום לחברון, כי יאה שברי מטוס. האפשרות הראשונה כי המטוס התרסק אחרי שהוטמן בו מיטען חבלה, נפסלה אחרי בדיקת שברי המטוס. אך נמצאו בו גם פגמים טכניים שיכלו לגרום לתאונה. לפי מצב שברי המטוס ניתן היה להסיק כי הוא התרסק על הקרקע אחרי שהטייס איבד גובה וניסה אולי לנחות. כל הממצאים יובילו ודאי למסקנה ש-כוח עליון הוא שגרם לתאונה זו. התנגשות המטוסים על המסלול בלוד הובילה לשיפור אמצעי הביטחון והסדרים הנהר. גים בנמל התעופה של לוד. תאונות שני מטוסי הסטנה יצטרפו להוביל ליתר פיקוח על המטוסים הפרטיים.

יוצר הסרט הישראלי הראשון, שנפסל ע"י הצנזורה, מכריז: "ח"כ גרוס מוזמן לבוא להקרנות ולמצוא בהן להפתעתו צעירים דתיים רבים"

"מיין" יגיע אליך

על עצם העלאת עניין סרטי בכנסת. צר לי, איפוא, שאינני יכול להיות גאה בדבריו הנרגשים של ח"כ שלמה גרוס על מין — אך עם זאת אינני שותף גם לאלה, שילגלו על דבריו, בכנסת או מחוצה לה. כמי שלא הצביע בבחירות לכנסת האחרונה אני רואה את עצמי פטור מאחריות אישית לגבי כלל הפעילויות הנאומיות של חברי הבית, וממילא אינני רשאי להתאכזב מח"כים.

רכת היתרים — או אפילו זכויות-יתר — שהאמן מעניק לעצמו. היתר-עצמי זה הוא תנאי לכל תהליך יצירתי. בלעדיו, כפי שמוכיחה, למשל, המציאות הסובייטית, נאלצת האמנות האמיתית לדרת למחתרת. בישראל של היום, כאשר רוצה מישהו להפיק סרט, שידלג על-פני פיגורה הכרוני של תעשיית-הסרטים הישראלית אחר הקולנוע הבינלאומי, הוא חייב להביא בחשבון

מאת דוד אבידן

אני חב הבהרות לכל אלה, ששאלו אותי בימים האחרונים, לרוב בנעימת דאגה כנה, איזו השפעה תהיה להחלטת הצנזורה לפסול את סרטי מין להקרנות השוטפות של הסרט בנוכחותי, בחוגים סגור, במועדוני-חברים ובקייבוצים.

דוד אבידן
משחקי-המחבואים חדל לשעשע

תשובתי לכל אלה פשוטה: לא תהיה כל השפעה. הקרנות תימשכנה כמקודם. בד בבד עם הפעלה הליכוי-צירעוץ נגד החלטת הצנזורה, נעשה וייעשה כל מאמץ, במסגרת החוק, הסדר הציבורי, הגבלת הניל (למבוגרים מגיל 16 ומעלה) וכיסוי הוצאותי והוצאות ההפקה, לאפשר לכל קבוצת אנשים, בכל מקום בארץ, לצפות ב-מין, לשמוע מפי הסברים ולהציג לי שאלות. החלטתי להתגייס אישית למיבצע זה, כדי למנוע מצב, בו ייהפך הסרט הישראלי הראשון, שנפסל על-ידי הצנזורה, לסרט הישראלי הראשון, שאין לצופה המקומי אפשרות פיסית לצפות בו. מאחר שהחלטת הצנזורה חלה, על-פי החוק, על הקרנות פומביות רצופות בתיאטרונים מיוחדים — יגיע מין אל הצופה המעוניין בדרכים אחרות ובלתי-שיגרתיות.

נשים אחרים מציעים לי את

האפשרות, שלמעשה עלי להיות גאה בכך, שהצנזורה הישראלית פסלה את סרטי, לא תודה.

למרות כל מאמצי — אינני מצליח לחוש את עצמי מוחנף. הסיבה פשוטה: אינני גאה להיות אורח מדינה, שיש בה צנזורה. האמן בן-זמננו הולך ומתבגר. מישחקי המחבואים בינו לבין הסמכויות הממטריות או האוסרות — על-פי הדגם הפאטריארכלי כאלי הישן — חול בהדרגה לשעשע אותו. יותר ויותר הוא מגיע למסקנה, כי כדי להיות צודק אין צורך לאסור עליו לעשות משהו. הוא כבר מפקיק היתר לעצמו. כאשר מזכירים היום את המונח הנפוצ "מתיירות" או "חברה מתיירות", מתכוונים למעשה לומר, שכיום אסורים פחות ולא, למשל, מתירים יותר. כאשר אסורים פחות, — הפך מתן היתר לאקט פרטי, אישי. חופש-היצירה מבוסס, בין-השאר, על מע-

סרפור בוזגלו
...מוסטנג מביא מזל רע"

אני פה, באו לבקר אותי. ובכלל, גבר אמיתי לעולם לא יחמיץ הזדמנות. "למרות שאני לא סנטימנטלי", הוא מד-גיש, "מאוד ייתכן שפעם אפגוש בחורה אחת, אם אפגוש אותה".
אם הוא כל כך מרוצה מעצמו, מה פיי-בת קריאת הפתח הטלפונית?
דויד בוזגלו: "לפני ארבעה חודשים היו לי 87 ק"ג, היום אני שוקל 62 קילו. אי-נני יודע מה קורה איתי. אני פוחד ש-אני אתאבד, אם אשאר עוד שלושים י-אחד חודשים בכלא. אני מבין שיש לה-עניש אדם כמוני, אך מה עושים כדי ש-לא אחזור לעולם התחתון?"
העניינים היפים של הגבר המנוסה ב-הזיוות העולם, דומה שיקדו הפעם יותר מ-תמיד.

אבל גרוס ורוב עסקני המיילגות הדתיות הם עניין אחר — וההלכה היהודית במיטבה וחלקים ניכרים של הנוער-הדתי הם עניין אחר. אני מזמין את ח"כ גרוס לבוא לאחת ההקרנות של מין — הוא יגלה שם אהונו ניכר של צעירים דתיים נאורים, החותרים יותר ויותר להשיבה עצמאית ומודרנית על בסיס ההלכה.
בארץ הזאת נעלמת, למרבה הצער, הניכונה לתחילתי העסקנים הדתיים, רק כא-שר הדבר נוגע בפיקוח-נפש. תמהני, למשל, על אינו רמה עלול היה, חלילה, להיות צה"ל כיום, אילו ניתן לאנשים אלה לפקח על התפתחותו הטכנולוגית כרות הבנתם הפגומה והחלקית את העיקרים שהם מת-יימרים לייצג.
אך הרב גורן אינו ח"כ גרוס — לכן, בין-השאר, צה"ל אינו תעשיית-הקולנוע הישראלית.

את האפשרות הבלתי-יונחה, שבת-הקולנוע המקומיים יהיו סגורים בפניו. הדרך היחידה לסכל אפשרות זו היא לשבת ישיבת-לוחם, עם פרח ביד, מב-מנחש-מערקרי-לב-צנזור על הפנים, כשהיד תולשת את עלי-הכותרת והפה ממלמל: יח-תוך, לא יתוך, יתוך, לא יתוך. התו-צאה: במקום להפנות את מרצו האישי לאפיק היצירתי — הפך קולנוע כזה ל-טלפאטי-חובב. במקום לעשות סרט — הוא מפיק פשרה-קולנועית פרו-בינלאומית. וכל זאת כאשר במרחק של שעות-טיסה אחדות מכאן הכול שונה, הכול או הרוב מותר, ותעשיית-קולנוע חדשנית, השואפת להשתנות ולשנות ללא-הרף, משאירה צנו-רים וצנזורת הרחק מאחוריה.

יש ממכרו לא הציע לי לעומת זאת, את האפשרות, שעלי לחוש גאה